

בש"פ 5879/21 - בנימין סלמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5879/21

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

העורר: בנימין סלמן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בבאר שבע מיום 25.8.2021 בעמ"ת
56789-08-21 שניתנה על ידי כבוד השופט עמית כהן

בשם העורר: עו"ד גיא זהבי

החלטה

1. בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע מיום 25.8.2021, בעמ"ת 56789-08-21 (השופט ע' כהן), שבגדרה נדחה ערר על החלטת בית משפט השלום בבאר-שבע מיום 24.8.2021, במ"ת 21231-08-21 (השופטת ש' חביב), אשר במסגרתה הורה בית המשפט על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.
2. ביום 9.8.2021 הוגשו כתבי אישום נגד חמישה מעורבים בפרשת סמים בבאר-שבע. המבקש, בנימין סלמן, נמנה על הנאשמים, כאשר כתב האישום בעניינו אווז למעלה מ-20 אישומים, רובם בגין ביצוע עבירות סמים וקשירת קשר לעשות פשע. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה בקשות למעצר עד תום ההליכים, ביחס לכלל המעורבים בפרשה.
3. לאחר שהתקיים דיון בעל-פה במעמד הצדדים, החליט בית משפט השלום ביום 24.8.2021 בבקשה למעצרו של בנימין, לצד שני נאשמים נוספים. כנקודת מוצא, נקבע כי מבחינה ראיתית, ישנן ראיות לכאורה לכך

שחמשת המעורבים בפרשה פעלו כ"ארגון מהודק ויעיל, שמטרתו הפצת סם באמצעות הסעות", תוך שהודגש כי נצטבר חומר ראיתי מספק "להוכחת הקשר הפלילי באופן שניתן לייחס לכלל המשיבים את כלל העבירות, גם אם היסוד העובדתי הרלוונטי בוצע שלא על-ידי כולם או בידיעתם רק בדיעבד". לגבי בנימין, נקבע כי על אף שהוא נעדר עבר פלילי, "היקף המעשים המיוחסים [לו] והראיות אשר מצביעות על ארגון הפועל בשיטתיות [...] מקימים עילת מעצר מבוססת היטב וברורה", וכי "מעורבותו [...] עולה בבירור מתוך האזנות הסתר". נוכח הממצאים הללו, הגיע בית משפט השלום לכלל מסקנה כי "בנסיבות העניין [...] אין מקום לשקול שחרורו של [בנימין] בחלופת מעצר", ועל כן הורה על מעצרו של עד תום ההליכים.

4. כמו כן, בשולי הדברים, התייחס בית משפט השלום גם לטענת הפליה שהועלתה, על רקע החלטה שניתנה לגבי אחד הנאשמים – יוסי בן חמו – אשר הופנה לעריכת תסקיר מעצר, לשם בחינת חלופת מעצר בעניינו. בית משפט השלום הבהיר כי איננו סבור שיש הפליה בין יוסי לבין יתר הנאשמים, לרבות בנימין, "שכן יוסי שיתף פעולה באופן מלא בחקירותיו, הוא נעדר כל תסבוכת פלילית קודמת, ובנסיבות אלה [...] לא מן הנמנע שייקבע בסופו של יום כי מסוכנותו נמוכה יותר", כאשר "ממילא לא ניתנה החלטה סופית בעניינו".

5. בנימין לא השלים עם ההחלטה, אולם ערר שהגיש לבית המשפט המחוזי – נדחה. כנקודת מוצא, נקבע כי אין מקום להתערב בקביעותיו של בית משפט השלום במישור הראיתי, באשר "נראה שחלקם של העוררים כולם הוא מהותי". כמו כן, לענין חלופת המעצר ועריכת תסקיר, הבהיר בית המשפט המחוזי כי בהינתן שהעבירות מיוחסות לנאשמים הן עבירות סמים, שחלה לגביהן חזקת מסוכנות ואשר בוצעו באופן שיטתי ומאורגן, הרי שאין מקום לסטות מן הכלל של מעצר עד תום ההליכים, ולבחון חלופת מעצר קונקרטי.

6. לגבי טענת ההפליה, העיר בית המשפט המחוזי, כי לגבי דידו "נראה שלא היה מקום לשלוח את [יוסי] לתסקיר מעצר, לפחות לא מהנימוקים המפורטים בהחלטה בעניינו", וכי לא נמצאו "נימוקים להבחנה בינו לבין העוררים, במיוחד לא בינו לבין [בנימין] שאף הוא נעדר עבר פלילי". יחד עם זאת, בהינתן שלא הוגש ערר על ההחלטה בעניינו של בן חמו, הדגיש בית המשפט המחוזי כי לא ניתן לקבוע שנפל פגם בהחלטה לגביו; ומכל מקום, נקבע כי החלטת בית משפט השלום "נכונה בפני עצמה", הגם שהיא "בעייתית בהשוואה להחלטה בעניינו של [יוסי]". בשורה התחתונה אפוא, לאחר שנשקל מכלול השיקולים, נקבע כי אין מקום לקבל הערר.

מכאן הבקשה שלפני.

7. בנימין סבור כי יש לבטל את החלטות בית המשפט המחוזי ובית משפט שלום, ותחתיהן להורות על עריכת תסקיר מעצר בעניינו, לצורך בחינת האפשרות לשחררו לחלופת מעצר. לשיטתו, עסקינן בעניין "אנושי-מצפוני", באשר אם לא יעשה כן, על רקע ההפליה בינו לבין יוסי, יגרם לו "עוול קשה ומשמעותי". בהקשר זה האחרון נטען, כי כתבי האישום שהוגשו נגד השניים מכילים אותם אישומים בדיוק, כאשר לשניהם אין עבר פלילי, ועל כן העובדה שיוסי הודה בקיומן של ראיות לכאורה ביחס לכלל האישומים – לא יכולה להצדיק את ההבחנה ביניהם. כך ביתר שאת, לדידו של בנימין, בהינתן שכפי שעולה מחומר הראיות, מעורבותו-שלו בפרשה הריהיפחותה מזו של יוסי.

8. עוד נטען, כי בית המשפט המחוזי נתן משקל כמעט בלעדי לחומרת העבירות המיוחסות לבנימין, מבלי ששקל את האפשרות של שחרורו לחלופת מעצר, וזאת בניגוד למצוות החוק ולהלכה הפסוקה. נקודה זו האחרונה, לפי

בנימין, אך מחזקת את העוול שנגרם לו בנסיבות, בהינתן ששליחתו לקבלת תסקיר מעצר, עשויה להעמיד על הפרק אפשרות לשחרורו לחלופת מעצר.

9. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערר, על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה לדחייה, וזאת ללא צורך בתגובה מטעם המשיבה. כידוע, רשות לערור תינתן במשורה, בהימצא שאלה עקרונית או נסיבות מיוחדות (ראו, בין רבים: בש"פ 5868/21 זועביני' מדינת ישראל (29.8.2021)). טענת ההפליה נדונה באריכות בהחלטת בית המשפט המחוזי, אשר על אף שסבר כי ההבחנה בין יוסי ליתר הנאשמים לא מסתברת על פניה, לא מצא כי יש בכך כדי לשנות מהחלטת בית משפט השלום. גם הטענות בדבר אי-שקילות חלופת מעצר, ושליחת בנימין לעריכת תסקיר, נבחנו בהתאם להלכה הפסוקה, כפי שפורט בהחלטת בית המשפט המחוזי: אין מקום לדון באפשרות של חלופת מעצר קונקרטי, כאשר נמצא כי אין בחלופת מעצר כלשהי כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהנאשם (ראו לעניין זה, בין רבים: בש"פ 6541/17 כללאבני' מדינת ישראל, פסקה 22 (10.9.2017); בש"פ 2676/18 מדינת ישראל' פלוני, פסקה 13 (5.6.2018); בש"פ 5284/19 פלוני' מדינת ישראל, פסקה 10 (20.8.2019)). הנה כי כן, הן הטענות במישור ההפליה, הן הטענות להעדר שקילות חלופת מעצר – נדונו בהתאם לדין, נשקלו בכובד ראש, והוכרעו; לא מצאתי כי המקרה בא בקהל אותם מקרים חריגים, שבהם שיקולי צדק מצדיקים רשות ערעור בגלגול שלישי.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ב באלול התשפ"א (30.8.2021).

ש ו פ ט